

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ
ΚΡΗΤΗΣ**

ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αρ. 35332/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Δίκαιη Ικανοποίηση)

Στρασβούργο 2 Δεκεμβρίου 2010

*Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 44
§2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές ως προς την μορφή*

**Στην υπόθεση Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης
κατά Ελλάδα,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) αφού συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση :

Nina Vajic, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, Δικαστές

Και André Wampach, *Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος,*

Και διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Νοεμβρίου 2010,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυή (αρ. 35332/05) που κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η ελληνική εταιρεία που έχει την έδρα της στον Άγιο Νικόλαο της Κρήτης με την επωνυμία «Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης» («η προσφεύγουσα εταιρεία») και η οποία προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 13 Σεπτεμβρίου 2005 με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (« η Σύμβαση»).

2. Με απόφαση της 21^{ης} Φεβρουαρίου 2008 («απόφαση επί της ουσίας»), το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 6 §1 της Σύμβασης και 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο θεώρησε ότι το κριτήριο που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο της Επικρατείας στην υπ'αρ. 982/2005 απόφασή του, καθώς και η συνακόλουθη

συμπεριφορά των εθνικών αρχών, διέρρηξαν την σωστή ισορροπία που πρέπει να υπάρχει σε θέματα ρύθμισης της χρήσης αγαθών, μεταξύ του δημοσίου και του ιδιωτικού συμφέροντος (*Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης κατά Ελλάδα*, αρ. 35332/05, §49, 21 Φεβρουαρίου 2008).

3. Στηριζόμενη στο άρθρο 41 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα εταιρεία ζητούσε για την υλική βλάβη το ποσό των 17.800.000 € για την υποτίμηση της ιδιοκτησίας της και το ποσό των 12.792.620 € για την στέρηση της χρήσης του επίδικου οικοπέδου. Τέλος ζητούσε το ποσό των 27.000 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

4. Καθώς το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν ήταν έτοιμο για κρίση, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε και κάλεσε τα μέρη να του υποβάλουν εγγράφως, εντός έξι μηνών, τις παρατηρήσεις τους επί του θέματος και ιδίως να του γνωρίσουν κάθε συμφωνία στην οποία θα μπορούσαν να καταλήξουν (*ibidem*, §53 και σημείο 4 του διατακτικού).

5. Τόσο η προσφεύγουσα εταιρεία όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν διαδοχικά στις παρατηρήσεις του άλλου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

6. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

1. Υλική ζημία

α) Θέση των μερών

i. Η προσφεύγουσα εταιρεία

7. Προκειμένου να στηρίξει τα αιτήματά της για δίκαιη ικανοποίηση, η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι συστάθηκε στις αρχές της δεκαετίας του εβδομήντα με σκοπό να προσφέρει ξενοδοχειακές υπηρεσίες

υψηλής ποιότητας. Η προσφεύγουσα εταιρεία σημειώνει ότι η αγορά του επίδικου οικοπέδου δεν είχε άλλο σκοπό εκτός από την τουριστική του εκμετάλλευση. Υπογραμμίζει ότι την εποχή της αγοράς της επίδικης ιδιοκτησίας, οι προϋποθέσεις οικοδόμησης επί της ανωτέρω έκτασης διέπονταν από το άρθρο 5 § 1 του Διατάγματος της 23^{ης} Οκτωβρίου 1928. Σύμφωνα με την διάταξη αυτή επιτρεπόταν η ανέγερση οικοδομών σε οικόπεδα εκτός σχεδίου πόλεως, με την προϋπόθεση ότι η έκταση του οικοπέδου υπερέβαινε τις 4.000 τ.μ. και ότι η σχεδιαζόμενη οικοδομή δεν θα υπερβαίνει το 10% της επιφάνειας του οικοπέδου. Εν ολίγοις, η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι την εποχή της αγοράς του οικοπέδου, της ήταν αδύνατο να προβλέψει ότι η ιδιοκτησία της θα υφίστατο κάποια στιγμή τόσο δραστικούς περιορισμούς εκμετάλλευσης.

8. Η προσφεύγουσα εταιρεία προσκομίζει δύο εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης που συντάχτηκαν κατόπιν αίτησής της από τους εμπειρογνώμονες σε θέματα ακινήτων « JBR Hellas » και « Axies-Lambert Smith Hampton » αντίστοιχα και μια πραγματογνωμοσύνη που συντάχτηκε κατόπιν αίτησής της από το Γραφείο « CB Richard Ellis-Axies » τον Μάρτιο του 2010. Ζητά από το Δικαστήριο την καταβολή δύο ποσών λόγω υλικής ζημίας : από την μία, ζητά την αποζημίωσή της για την ζημία που αντιστοιχεί στην απώλειες αναμενόμενων εισοδημάτων, και από την άλλη ζητά ένα ποσό για την απώλεια της αγοραίας αξίας της ιδιοκτησίας της λόγω των διαδοχικών διοικητικών πράξεων που στην πράξη απαγόρευαν την δυνατότητα εκμετάλλευσής της.

9. Όσον αφορά την απώλεια εισοδημάτων, η προσφεύγουσα εταιρεία υπολογίζει την ζημία που υπέστη εφαρμόζοντας μια συγκριτική μέθοδο με βάση τα εισοδήματα που θα είχαν προκύψει κατά την σχετική περίοδο από την εκμετάλλευσης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος που θα χτιζόταν στο επίδικο οικόπεδο. Η έκθεση που συνέταξε η JBR Hellas στηρίζεται στα εισοδήματα που αποκομίζουν ξενοδοχεία που λειτουργούν στην περιοχή της Ελούντας, κοντά στην επίδικη ιδιοκτησία. Θεωρεί ότι το διαφυγόν κέρδος ανέρχεται σε 12.792.620 €.

10. Όσον αφορά την απώλεια της αγοραίας αξίας της ιδιοκτησίας της, η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι αυτή απογυμνώθηκε από το περιεχόμενό της χωρίς να της καταβληθεί καμία αποζημίωση. Σύμφωνα με τις δύο εκθέσεις που συντάχτηκαν από το Γραφείο Εμπειρογνομόνων σε θέματα ακινήτων «Axies-Lambert Smith Hampton» η σημερινή αγοραία αξία της επίδικης ιδιοκτησίας ανέρχεται σε 18.600.000 €. Η προσφεύγουσα

εταιρεία σημειώνει ότι η εκτίμηση αυτή είναι αρκετά μετριοπαθής, αφού η αξία του τετραγωνικού μέτρου, στην πραγματικότητα φτάνει τα 135 € σήμερα, πράγμα που σημαίνει ότι η αξία του οικοπέδου της θα ανερχόταν σε 21.600.000 €. Τέλος, σύμφωνα με την πραγματογνωμοσύνη που συνέταξε στο Μάρτιο του 2010 το Γραφείο « CB Richard Ellis-Axies », το 1986, ακριβώς πριν η Αρχαιολογική Υπηρεσία επιβεβαιώσει την απαγόρευση κάθε οικοδομής στην ιδιοκτησία της προσφεύγουσας εταιρείας, η αξία του οικοπέδου της ανερχόταν σε 416.400.000 δρχ. (ήτοι περίπου 1.222.010 €).

ii *Η Κυβέρνηση*

11. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία δεν μπορεί να επικαλεστεί αξιώσεις για την υλική ζημία στηριζόμενη στο ότι της είναι αδύνατο να κατασκευάσει ξενοδοχειακό συγκρότημα στο επίδικο οικόπεδο. Υποστηρίζει ότι οι περιορισμοί στην δόμηση της ιδιοκτησίας είχαν επιβληθεί ήδη πριν από το 1984, ημερομηνία κατά την οποία ο Υπουργός Πολιτισμού χαρακτήρισε την περιοχή ως «Ζώνη Α-απόλυτης προστασίας». Έτσι, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το 1970 η περιοχή της Ελούντας είχε χαρακτηριστεί ως «τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους» και το 1976 η χερσόνησος της Σπιναλόγκα είχε χαρακτηριστεί ως «αρχαιολογικός χώρος». Για την Κυβέρνηση, ήδη από το 1970, η προσφεύγουσα εταιρεία δεν μπορούσε να εκμεταλλευτεί το επίδικο οικόπεδο όπως ήθελε, αφού το οικόπεδο αυτό υπόκειτο σε ειδικούς όρους δόμησης τους οποίους η προσφεύγουσα εταιρεία ποτέ δεν πληρούσε.

12. Επίσης, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία εξακολουθεί να είναι κυρία του επίδικου οικοπέδου και συνεπώς, το ποσό που πρέπει να επιδικαστεί για την υλική ζημία που υπέστη δεν θα πρέπει να αντανakλά ή να συνδέεται με την αγοραία αξία του επίδικου οικοπέδου. Υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα δικαίωμα να αποζημιωθεί για το ότι της είναι αδύνατο να κτίσει ξενοδοχειακό συγκρότημα στην ιδιοκτησία της.

13. Σύμφωνα με την έκθεση πραγματογνωμοσύνης που συνέταξε το Γραφείο « American Appraisal », το 1986, ακριβώς πριν η Αρχαιολογική Υπηρεσία επιβεβαιώσει την απαγόρευση οποιουδήποτε κτίσματος στην ιδιοκτησία της προσφεύγουσας εταιρείας, η αξία αυτής ανερχόταν σε 36.880.000 δρχ. (περίπου 108.232 €). Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ποσό των 20.000 € είναι επαρκές και κατάλληλο για την επανόρθωση της ζημίας που

προέκυψε από την στέρηση του δικαιώματος οικοδόμησης στο επίδικο οικόπεδο.

B- Η κρίση του Δικαστηρίου

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η απόφαση που διαπιστώνει μια παραβίαση επιφέρει για το καθ' ου η προσφυγή κράτος την έννομη υποχρέωση να θέσει τέλος στην παραβίαση και να εξαλείψει τις συνέπειες έτσι ώστε να επαναφέρει κατά το δυνατόν την προηγούμενη κατάσταση (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αρ. 31107/96, §32, CEDH 2000-XI και *Κατσαρός κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση), αρ. 51473/99, §17, 13 Νοεμβρίου 2003).

15. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη είναι κατ' αρχήν ελεύθερα να επιλέξουν τα μέσα που θα χρησιμοποιήσουν για να συμμορφωθούν προς μια απόφαση που διαπιστώνει μια παραβίαση. Αυτή η διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τους τρόπους εκτέλεσης μιας απόφασης μεταφράζει την ελευθερία επιλογής με την οποία συνοδεύεται η πρωταρχική υποχρέωση που επιβάλλεται από την Σύμβαση στα Συμβαλλόμενα Κράτη : να διασφαλίζεται ο σεβασμός των προστατευόμενων δικαιωμάτων και των ελευθεριών. Εάν η φύση της παραβίασης επιτρέπει την αποκατάσταση εις το ακέραιο (*restitution in integrum*) , εναπόκειται στο καθ' ου η προσφυγή Κράτος να την υλοποιήσει και το Δικαστήριο δεν έχει ούτε την αρμοδιότητα ούτε την πρακτική δυνατότητα να την επιτελέσει το ίδιο. Αντίθετα, αν το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει ή επιτρέπει ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης, το άρθρο 41 εξουσιοδοτεί το Δικαστήριο να χορηγήσει, εφόσον συντρέχει λόγος, στον ζημιωθέντα διάδικο την ικανοποίηση που θα κρίνει κατάλληλη (*Brumarescu κατά Ρουμανίας* (δίκαιη ικανοποίηση), [GC], αρ. 28342/95, §20, CEDH 2000-I).

16. Επίσης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μόνον οι ζημίες που προκαλούνται από τις διαπιστωθείσες παραβιάσεις της Σύμβασης μπορούν να οδηγήσουν στην επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης (*Motais de Narbonne κατά Γαλλίας*) (δίκαιη ικανοποίηση), αρ. 48161/99, §19, 27 Μαΐου 2003).

17. Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην απόφασή του επί της ουσίας, εκφράστηκε με τους όρους αυτούς επί της απόρριψης της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της σιωπηρής άρνησης απαλλοτριώσεως, δεδομένου του ολικού μπλοκαρίσματος της ιδιοκτησίας λόγω της προστασίας του πολιτιστικού περιβάλλοντος : « (...) ο λόγος που κράτησε το Συμβούλιο της Επικρατείας (,,) διακρίνεται από την ιδιαίτερη

αυστηρότητά του : πράγματι, το να εξομοιωθεί κάθε οικόπεδο που βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλεως σε οικόπεδο που προορίζεται για αγροτική, πτηνοτροφική, δασοκομική χρήση ή για διασκέδαση του κοινού εισάγει ένα αμάχητο τεκμήριο που παραβλέπει τις ιδιαιτερότητες κάθε οικοπέδου που δεν συμπεριλαμβάνεται στο σχέδιο πόλεως. Ειδικότερα, η αναφορά στον «προορισμό» ενός οικοπέδου, όρο αόριστη αυτή καθεαυτή, δεν επιτρέπει στον εθνικό δικαστή να λάβει υπόψη του το δίκαιο που δείπε, ενδεχομένως *in concreto* την εκμετάλλευσή του πριν την επιβολή του επίδικου περιορισμού. Στην περίπτωση που η σχετική νομοθεσία δεν προβλέπει παρά την αγροτική εκμετάλλευσή του, ο «προορισμός» είναι πράγματι, μόνον η γεωργία. Όμως, στις περιπτώσεις που το σχετικό δίκαιο προβλέπει ρητά την δυνατότητα οικοδόμησης του οικοπέδου, ο εθνικός δικαστής δεν μπορεί να παραβλέψει το στοιχείο αυτό επικαλούμενος απλώς τον «προορισμό» κάθε οικοπέδου που βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλεως. Επομένως, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι «στην υπό κρίση υπόθεση, η απαγόρευση οικοδόμησης ήταν αποτέλεσμα μιας σειράς διοικητικών πράξεων που καθιστούν άνευ αντικειμένου το ενλόγω δικαίωμα που αρχικά αναγνωριζόταν από το εθνικό δίκαιο» (προαναφερθείσα *Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης*, §§ 47-48).

18. Προκύπτει από τον συλλογισμό αυτό ότι προκειμένου να χαρακτηρίσει την επίδικη παραβίαση το δικαστήριο στηρίχτηκε στο ότι ήταν αδύνατο στην προσφεύγουσα εταιρεία να εκμεταλλευτεί την ιδιοκτησία της και κατά μείζονα λόγο στην μη αποζημίωση από πλευράς εθνικών δικαστηρίων ως προς το θέμα αυτό. Με άλλα λόγια, το Δικαστήριο δεν συμπέρανε μια στέρηση, θεμιτή ή μη, της ιδιοκτησίας της. Συνεπώς, στην υπό κρίση υπόθεση η φύση της παραβίασης που διαπιστώθηκε στην απόφαση επί της ουσίας δεν του επιτρέπει να ξεκινήσει από την αρχή της αποκατάστασης εις το ακέραιο (*restitutio in integrum*): (*Beyeler κατά Ιταλίας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αρ. 33202/96, §§20-21, 28 Μαΐου 2002), και συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η αποζημίωση μπορεί να αποκαταστήσει την επικαλούμενη ζημία. Σημειώνει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία υπέστη εν προκειμένω ένα ριζικό περιορισμό στην δυνατότητά της να νέμεται πλήρως την ιδιοκτησία της, σύμφωνα με τα δικαιώματα που της είχε αναγνωρίσει η σχετική νομοθεσία κατά την στιγμή της αγοράς της (βλέπε *Housing Association of War Disabled et Victims of War opf Attica et autres κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση), αρ. 35859/02, § 28, 27 Σεπτεμβρίου 2007). Κρίνει ότι το ολικό μπλοκάρισμα της ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας εταιρείας λόγω του προοδευτικού περιορισμού του

δικαιώματός της για οικοδόμηση, στην πραγματικότητα, περιόρισε σχεδόν ολικά την δυνατότητά της να κάνει χρήση του δικαιώματός της στη περιουσία. Σημειώνει στο σημείο αυτό ότι το επίδικο οικόπεδο είχε τύχει ολικής απαγόρευσης της οικοδόμησης από τις 28 Ιουνίου 1984, ημερομηνία κατά την οποία ο Υπουργός Πολιτισμού χαρακτήρισε την περιοχή στην οποία αυτό βρισκόταν ως «ζώνη Α –απόλυτης προστασίας», δηλαδή ζώνης όπου απαγορευόταν απολύτως κάθε κτίσμα (βλ. προαναφερθείσα *Ανώνυμος Τουριστική Εταιρεία Ξενοδοχεία Κρήτης*, 10). Πρόκειται επομένως για ένα στοιχείο που το Δικαστήριο πρέπει επίσης να λάβει υπόψη του στον υπολογισμό της αποζημίωσης που θα πρέπει να επιδικαστεί λόγω της υλικής ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα.

19. Μετά τους συλλογισμούς αυτούς το Δικαστήριο κρίνει ότι οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης δεν επιτρέπουν ακριβή εκτίμηση της υλικής ζημίας. Επειδή η παρούσα υπόθεση προέκυψε λόγω της σχεδόν ολικής απώλειας της χρήσης της επίδικης ιδιοκτησίας από τις 20 Νοεμβρίου 1985, ημερομηνία κατά την οποία το Ελληνικό Δημόσιο αναγνώρισε το δικαίωμα ατομικής προσφυγής, μέχρι σήμερα, η ζημία παρουσιάζει εγγενώς τυχηρό χαρακτήρα, πράγμα που καθιστά αδύνατο έναν ακριβή υπολογισμό της αποζημίωσης. (*Lallement κατά Γαλλίας*, (δίκαιη ικανοποίηση), αρ. 46044/99, §16, 12 Ιουνίου 2003). Αυτό επιβεβαιώνεται και από την απόκλιση που παρουσιάζουν οι μέθοδοι υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκαν για το σκοπό αυτό από τους διαδίκους η οποία είναι πολύ μεγάλη (προαναφερθείσα *Κατσαρός κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση), §21).

20. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω συλλογισμών και αποφαινόμενο με δικαιοσύνη σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα εταιρεία το ποσό των 500.000 € για τον λόγο αυτό, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

2. Ηθική βλάβη

21. Η προσφεύγουσα εταιρεία ζητά το ποσό των 70.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστη λόγω της παραβίασης των άρθρων 6 §1 και 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

22. Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό αυτό είναι υπερβολικό και ότι οι διαπιστώσεις της παραβίασης αποτελούν επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης της προσφεύγουσας εταιρείας.

23. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση οι διαπιστώσεις της παραβίασης των άρθρων 6 § 1 και 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου αποτελούν από μόνες τους επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

B. Έξοδα και δαπάνες

24. Η προσφεύγουσα εταιρεία ζητά το ποσό των 31.840 €, για έξοδα και δαπάνες στα οποία υποβλήθηκε προκειμένου να υπερασπιστεί τα δικαιώματά της σύμφωνα με την Σύμβαση, ποσό που αναλύει ως εξής :

i 7.000 € για την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Για το σκοπό αυτό προσκομίζει απόδειξη αμοιβής 1.173,90 €.

ii 22.095 € για τα έξοδα σχετικά με την σύνταξη των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης, με την προσκόμιση τιμολογίων

iii 2.745 € για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς να προσκομίζει δικαιολογητικά.

25. Η Κυβέρνηση κρίνει ότι τα ποσά που ζητούνται είναι υπερβολικά και ότι η σύνταξη των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης δεν ήταν απαραίτητη. Σύμφωνα με την Κυβέρνηση, το ποσό που μπορεί να επιδικαστεί για έξοδα και δικαστική δαπάνη δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 2.000 €.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και επίσης, εύλογα ως προς το ύψος τους (προαναφερθείσα *Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], §54). Επίσης, η δικαστική δαπάνη δεν είναι εισπρακτέα παρά στο μέγεθος που αναφέρεται στη διαπιστωθείσα παραβίαση (*Van de Hurk κατά Ολλανδίας*, 19 Απριλίου 1994, § 66, σειρά Α αρ. 288).

27. Λαμβάνοντας υπόψη τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης και αποφαινόμενο με δικαιοσύνη σύμφωνα με το άρθρο 41, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα εταιρεία το ποσό των 22.000 € συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

28. Το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να υπολογίσει το ύψος του τόκου υπερημερίας σύμφωνα με το επιτόκιο υπερημερίας οριακού δανεισμού της

Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφασίζει* ότι η διαπίστωση της παραβίασης αποτελεί αυτή καθεαυτή επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη της προσφεύγουσας εταιρείας

2. *Αποφασίζει*

ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στην προσφεύγουσα εταιρεία, εντός τριών μηνών από την ημέρα που η απόφαση θα γίνει οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά :

i) 500.000 € (πεντακόσιες χιλιάδες ευρώ) για την υλική ζημία

ii) 22.000 € (είκοσι δύο χιλιάδες ευρώ) για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη

iii) κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τν προσφεύγουσα επί των ανωτέρω ποσών

β) ότι από την παρέλευση της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 2 Δεκεμβρίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος

(υπογραφές)